

Hoofdstuk 1

Vol verdriet en intens woedend smeed Rosa haar tas in het handbagagevak boven haar stoel; wat was ze kwaad! Ze kon niet begrijpen waar ze zojuist achter was gekomen! In haar kwaadheid had ze direct een ticket naar Hawaï geboekt, en was niet van plan om hier ooit nog terug te komen. Hoe konden ze haar dit aan doen? Als ze aan het moment terugdacht, voelde ze de misselijkheid alweer omhoogkomen en proefde ze de gal in haar mond. Terwijl ze zich op de voor haar gereserveerde stoel liet vallen, wreef ze met beide handen over haar slapen; haar hoofdpijn leek maar niet te zakken. Met betraande ogen keek ze naar buiten en wachtte ze op het moment dat het vliegtuig in beweging zou komen.

Ze had een lange vlucht voor de boeg. Dat kon ze zich nog herinneren van de laatste keer dat ze samen met haar broer en ouders naar Hawaï was gevlogen. De komende veertien uur wilde ze proberen wat te slapen voordat ze zou gaan landen in Los Angeles voor een overstap. De eindbestemming was Hilo, de grootste plaats op Hawaï, waar Rosa tijdens haar peuterjaren had gewoond. Er woonden nu nog een oom en tante en een neef waar ze de eerste dagen zou kunnen verblijven. Daarna wilde ze een plekje voor haarzelf hebben, en met de makelaarsgenen in haar bloed zou het haar wel lukken iets te vinden. In gedachten was ze er al, maar toen ze naar buiten keek zag ze dat het vliegtuig nog niet eens in beweging was gekomen.

Het duurde naar haar zin veel te lang, want ze wilde zo snel mogelijk weg uit Nederland. Rosa baalde ervan dat ze haar laptop goed ingepakt en in haar koffer had gedaan. Ze gebruikte die in hoofdzaak voor zakelijke activiteiten, en stond vol met contactgegevens van belangrijke mensen. Ze had gedacht die niet nodig te hebben. Nu ze zat te wachten totdat het verdomde vliegtuig ging taxiën, wilde ze dat ze hem in haar handbagage had gehouden. Ze wilde iets anders te doen hebben om haar aandacht af te leiden van de pijn die ze voelde. Nu pakte ze haar mobiel erbij, maar bij het ontgrendelen ervan stuitte ze op een foto van haar en Nigel samen. Haar hart brak in nog meer stukken dan het eerder al gebroken was, en tranen welden op in haar ogen. Ze vroeg zich in stilte af hoe ze ondanks de woede ook nog zo verdrietig kon zijn.

Om zich heen zag Rosa zowel zakenlui als gezinnen en jongeren die waarschijnlijk allemaal met een leuke reden in dit vliegtuig zaten. De meesten van hen waren druk in gesprek en leken ogenschijnlijk ontspannen en gelukkig, en voelde zij zich een buitenstaander.

Op dat moment voelde ze dat het vliegtuig in beweging kwam en tegelijk werd er omgeroepen dat de gordels om moesten, en iedereen op zijn plek moest blijven zitten tot nader order.

Eindelijk, dacht Rosa, eindelijk weg van hier. Terwijl het vliegtuig langzaam opsteeg, keek Rosa naar buiten en zag het vliegveld steeds kleiner worden. Het vliegtuig maakte steeds meer vaart en klom steeds verder omhoog, en de huizen werden kleiner en kleiner totdat het alleen nog

maar kleine stipjes waren. Ging het met haar gedachten ook maar zo vlug, dacht ze nog, maar dat was helaas niet zo. Een ding scheelde wel, en dat was dat ze Nigel achterliet in Nederland en hem nooit van haar leven meer tegen hoefde te komen.

Wat had ze zich gruwelijk in hem vergist!